

PRIJATELJICE

VESNA RADUSINOVIĆ

Naslov originala

Vesna Radusinović
PRIJATELJICE

Copyright © 2008 Vesna Radusinović
Copyright © 2008 ovog izdanja, LAGUNA

Vedranu i Maretu

– Kažem ti, Sofija, nije smak sveta. Ni prvi ni poslednji koji se zaljubio i šta sad?!

Uvek si mislila da sve možeš držati pod kontrolom, a lepo sam ti govorila da ga ne gušiš, ne smaraš, da ga pustiš da diše... Razvod?! Ma daj mu razvod i nek mu je sa srećom! E, već to sa kućama, jahtom, deviznim računima vidi sama! Jesam advokat, Sofija, jesam, ali smo i najbolje prijateljice, i sve i da sam ekspert za razvode, ne bih mogla da te zastupam. Zašto deca ne idu u školu?

Kakvo bre vanredno stanje, ionako je plaćaš kao da je Iton!? Razumem sve, ali Anja i Luka nemaju ama baš nikakve veze sa vašim... Nije to od juče, a možda je i bolje da se razidete nego ovako. Znaš koliko si mi puta rekla da ne možeš više sa njim da živiš?!

Molim? Da, da, lako je meni, ne znam šta su muke sa dadiljama, baštovanom, šoferima, bedi-nerkama, manikirkama, pedikirkama i maserkama. Ma daj, molim te... Uzmi čitaj nešto, zalivaj cveće, zovi one tvoje lepojke iz golf-kluba, pa idi u kupovinu. Ne mogu više da pričam, imam

suđenje za pola sata i doću ću večeras. Zaista ne mogu ranije.

Kako misliš da se ne pojavim...? Ne, nije samo novac u pitanju, nego ne mogu da ostavim ljude u nevolji. Ne, ne treba mi šofer, doći ću taksijem, a ti preskoči sedative i antidepressive bar jedno jutro. Ne počinje svet sa Igorom, niti se sa njim završava. Pa šta ako imaš četrdeset godina?! Dobro, četrdeset i pet... Jeste, niko ti ih ne bi dao. Ne daj ih ni ti nikome! Razmisli. Uzmi papir i olovku, pa napiši šta sve imaš, i šta ti je sve važno. Videćeš da ti to niko ne može oduzeti. Lepa si, zgodna, negovana, bogata, obrazovana, deca su ti divna, ne nerviraš se oko trivijalnih stvari, računa, poreza, školarine.

E sad, to što ne daš mužu da ima devojkicu – bože moj! Pa hoću da te nasmejem bre! Hajde sada uradi nešto od ovoga što sam ti rekla, i čekaj me večeras, i ljubim te – ne pij te lekove.

Ana je trčeći izletela iz kuće ostavivši svom sinu novac i papirić sa dnevnim obavezama. Sofija zaista preteruje, pomislila je dok je na ulici zaustavljala taksi.

Ko je meni pomogao dok sam radila i studirala, pa i posle, kada se rodio Marko – nigde nikoga. Mama zauzeta romantičnim turističkim putovanjima sa čika Žiletom, oca jedva da pamtim, kao kroz maglu, nešto potpuno nevezano. Da nema par fotografija koje čuvam, teško da bih uspela i lika da mu se setim.

Sofijini roditelji su još od gimnazije, otkada se njih dve znaju i družu, uvek bili tu za sve, ali bukvalno sve želje svoje ćerke jedinice. Nikada joj se nisu suprotstavljali i podržavali su svaku njenu ludost, obasipali je novcem, firmiranim krpicama i skupocenim nakitom. A to je njoj bilo sasvim normalno, jer za drugačije nikada nije ni znala.

Kada se udala za Igora, čiji su roditelji takođe bili vrlo bogati, on je nastavio da se brine o njoj, prosto se utrkujući sa njenima, ko će joj kupiti bolji auto, ogrlicu, kolica, krevce, krpice za blizance – Anju i Luku. Bila je odličan student, diplomirala je pravo, koje je uopšte nije ni zanimalo. Stalno joj je bilo dosadno i na hiljadu i jedan način pokušavala je isključivo da se zabavi. Besomučno je slavila sve i svašta, rasipajući svuda oko sebe dah raskoši, u velikom čudu što neko, eto, mora nešto i da radi da bi uopšte živeo. U prvim godinama braka Igor je imao tešku muku da je ubedi da njegova agencija ne radi sama od sebe, te da je sasvim normalno da se on svakodnevno pojavi na poslu i održi kolegijum. Od jedne turističke i marketinške agencije, za nepunih desetak godina stvorio je pravu imperiju i razgranao poslove po Evropi, a kako mu je pored nje to pošlo za rukom – to valjda zna samo on.

Nekoliko puta joj je ponudio da radi i ona kao pravni zastupnik, što je uredno odbijala. Više joj se dopadalo da ustaje negde oko podneva, dok

su se za decu, kada su bila mala, brinule dadilje i bebisiterke, a kasnije cela kamarila guvernanti, profesorki jezika, šofera, koji bi ih odvozili do škole, naravno američke. Uvek i u svemu tražila je i dobijala najbolje. Čak ni kuću, u kojoj je živela, nije opremila sama. Nekolicini arhitekata na glasu poverila je i taj posao i nije je se doticalo što je iz svakog ugla obrađenog italijanskim mermerom, iz staklenih podnih pločica, posutih kristalima, izbijala hladnoća koju su fantastično dopunjavale neonke ... Svega je bilo u toj kućim osim topline i mogla se nazvati svakako – arhitektonskim čudom, svetilištem urbanog, modernističkog enterijera – samo ne domom u kojem mirišu vanilice, krofne ili kakvo domaće jelo.

Deca su imala specijalan jelovnik i kao po komandi jela isključivo ono što im se stavi na tanjir – salate, biftek, ribu, voće, integralni pirinač i ceđene sokove. Bio je to režim kojeg se pridržavala i Sofija, da bi se negde oko četrdesete potpuno prebacila na makrobiotiku i zaposlila bračni par koji joj je od jutra do sutra spremao pet obroka dnevno, miso-supe, čorbice od bundeve, tofu umesto mesa, ovas, heljdu, brokoli... I pored silnog ubeđivanja, suza, pa čak i ucena, Igora ipak nije mogla ubediti da joj se pridruži, tako da je on stalno poslovno jeo napolju, u gradu, i za sve ove godine nikada ga nisam videla ni u jednoj piceriji, ili ne daj bože u Meku, sa decom, a dešavalo se da se danima srećemo u vreme ručka po istim restoranima. Poštovao

je Sofijina pravila i uvažavao njen odnegovani dugogodišnji prezir prema tradicionalnoj srpskoj kuhinji, roštiljadama i sarma-musaka-gulaš maniji.

Okupiti njih četvoro, kao porodicu, za doručkom, ručkom ili večerom, bila je apsolutno nemoguća misija. Sofija je mislila da je zajedničko obedovanje zapravo vrlo banalno, jer ionako svi jedu različito, a i ona je žena od krvi i mesa. Možda bi joj se omaklo da proba bar zalogaj hrane koja definitivno više nije za nju, a u taj zabran spadali su francuski sirevi, italijanska pršuta, masline, razne paste, lazarnje, piletina u bešamelu, rostbif... Svoje štapiće šargarepe i celera grickala bi svakog dana u isto vreme, u zavisnosti od vremenskih prilika – na terasi ili u ogromnoj trpezariji, koja je neodoljivo podsećala na japansku salu za leteće blic sastanke. Prvi put kada mi se požalila kako je deprimirana, pokušala sam da je ubedim da promeni nameštaj, oboji pokoji zid u neku toplu, veselu boju, zameni mermerne ploče hrastovim parketom, da okači kockaste crveno-bele zavese u kuhinji i iste takve stolnjake bar klincima da nabavi – nije vredelo.

Pogledala me je u čudu i rekla kako je sve to što sam predložila pihtijasti kič i da njen problem nije spolja nego iznutra, a tu već nisam mogla ništa drugo nego da se složim sa njom i preporučim joj – psihoterapeuta. Već posle nekoliko seansi, Sofija je zaključila da nije tip za kauč i

zamolila ga da joj prepiše neki antidepresiv, najbolji, što je ovaj i učinio.

Naravno, nijedan lekar na ovom svetu nije joj mogao prepisati lek koji bi izlečio njen opsesivni, patološki strah od starenja, te potrebu da bukvalno kontroliše sve oko sebe i želju da u svemu bude savršena. Decu nije mazila, niti se sa njima preterano zbližavala, jer će oni jednom otići. A da bi predupredila patnju, klinci su obavezno dobijali kratki poljubac u obraz za laku noć, i to je bilo to. I Igora je često odbijala, praveći se da spava, kada bi pokucao na vrata njene spavaće sobe. Seks sa njim bio joj je monoton. Nije ga želela, niti je ikada, pak, doživela orgazam. Smatrala je da bi taj vrhunac strasti bio zapravo, njen kraj, totalna predaja i da bi slatka smrt, kako ga nazivaju u ženskim časopisima, bila totalna propast, a ona je bila spremna na sve drugo samo da zadrži osećaj da je gospodarica svega – vlastitog tela, uma, muža, dece, kuće, posluge.

Svi su oni u njenoj glavi bili uredno složeni kao veš u fiokama – sve po bojama i godišnjem dobu.

– Shvataš li da se kažnjavaš bez ikakvog razloga. Nisi ti frigidna, a nije ti ni muž loš ljubavnik, verovatno, nego samo ne umeš da se opustiš. Nećeš! Probaj jednom da zaboraviš na sve, da se prepustiš strasti i mašti i videćeš...

– Šta ću videti, Pilar?! Pomeraće se zemlja i vrištaću od zadovoljstva, je l'?! A to što će on posle toga moći da mi radi šta hoće, to da me ne

brine? Ma, što li si se ti razvela od onog tvog, kada je bio neviđen ljubavnik, sama si mi pričala...

– Zato što sam prestala da ga volim. Postali smo i ostali bliski i prisni prijatelji, mada znam da bi malo žena na mom mestu ostavilo Davora, ali ni sekunde nisam mogla da se pretvaram i puklo je tamo gde najpre i počne da puca – po šavovima i ivicama kreveta... Tamo gde će i kod tebe – ako uskoro nešto ne promeniš. Nije Igor od kamena, znam da te obožava, ali ne možeš tek tako da ga ignorišeš kao muškarca i da ti bude svečani muž samo za prijeme, večere i rođendane...

Ušla sam u sudnicu, setivši se nedavnog razgovora sa njom, sela pored klijenta i rešila da joj večeras, kada odem kod nje, kažem sve u lice, ne bih li je nekako osvestila. Sofija nije bila ni plitkoumna glupača, niti loš čovek. Ona je samo od detinjstva imala ugrađen čip da su sve igračke isključivo njene i da se s njima može igrati do mile volje, te da joj ih niko nikad neće oteti.

Njeno ljubavno iskustvo je počinjalo i završavalo se sa Igorom i pouzdano znam, mada mi niko ne bi verovao, da je njen muž i otac njene dece bio jedini čovek sa kojim je spavala. Uredno je sačekala prvu bračnu noć, a kako su oboje bili mrtvi umorni od celodnevne ceremonije, najpre crkvenog, pa građanskog venčanja, nakon kratkog tuširanja, nekoliko kanapea i čaše vina, srušili su se u krevet i prespavali noć i ceo sledeći

dan u raskošnom hotelskom apartmanu, specijalno opremljenom za tu priliku.

Celog tog dana besomučno mi je zvonio telefon, jer je njena gospođa mama bila ubeđena da nešto ipak nije kako treba. A i ko će to bolje znati od mene, Sofijine kume.

Pozvala sam recepciju, i baš kada sam nekako uspela da smirim usplahirenu mamu svoje najbolje prijateljice, opet je zazvonio telefon. Bila je to Sofija.

– Ana, ti mi veruješ, je l' da?! Znam da me voliš i zato ću samo tebi ovo da kažem. Ne znam šta da radim, probali smo, ovaj... Mislim znaš već... Pokušao je da vodi ljubav sa mnom... Ali ništa se, ovaj, ne skroz, ma ne znam kako da ti kažem, nije mogao da spava sa mnom... A znaš da nemam trunke celulita, čvrste su mi grudi, obukla sam i „la perla“ korset i tangice, ništa nije vredelo. Očajna sam, Ana, dođi molim te, do života mi nije... Ili sam možda ja bila drvena, ne znam... Sve je bilo divno, i venčanica i bidermajer i cveće, nismo se svađali... Nije mogao da uđe u mene, pokušavali smo nekoliko puta i onda sam počela da glumim kako imam bubrežne kolike, kao krenuo mi pesak, a zapravo sam se potpuno blokirala i snažan grč imala dole. Ti si mi jedina iskrena drugarica, molim te dođi odmah.

Nije trebala dvaput da mi kaže. U sekundi sam navukla farmerke i majicu i otišla pravo kod nje. Njen glas je na mene uvek delovao poput

alarma, a i nije me zvala u hotelski apartman da razgledamo svadbene poklone.

Zar je moguće, mislila sam dok sam se vozila ka hotelu, zar je moguće da Sofija, najzgodnija, najnegovanija i najlepša devojka koju sam znala doživi takav fijasko u krevetu sa Igorom, za koga se pričalo da je izuzetno vešt sa ženama. Stalno su ga jurile, i pri tom je bio vrlo svestan i svog izgleda, pedigrea, a bogami i muževnosti.

– Pa, dobro, šta se desilo? Šta nije u redu?! – počela sam još sa vrata, gledajući u njenu nestvarno privlačnu siluetu u polumraku. Na sve strane upaljene sveće i prejak miris orhideja, vajnkuleri sa neotvorenim flašama šampanjca i crvena svilena posteljina leopard printa na ogromnom krevetu samo su potcrtavale njenu nesigurnost i učinilo mi se da je tako mala, bespomoćna i sićušna da sam htela da je odatle odvedem bilo gde...

– Ništa nije u redu! Ja nisam normalna! Nije on kriv. Probao je sve moguće. Ne vredi.

– Pa, gde je sada?

– Valjda u baru. Pije.

– Ne bi bilo baš zgodno da me zatekne ovde, znaš već...

– A, ne, ne... Nećeš mi otići pre nego što čuješ što sam uradila. Možda sam preterala, ne znam... Pitala sam ga za njegove bivše, a sećaš se one Lidije, s kojom se smuvao na zimovanju, kad smo spremale obligaciono. Ona mu je ovaj... Ona ga je oralno zadovoljavala i uživali

su oboje. Zamisli... Pa, ajde, stvarno, je l' možeš da verujem da neko uživa u tako ponižavajućoj pozi?! Spustiš glavu dole, pa ti je on još verovatno i rukom pridržava, i kao paša daje uputstva kako da ga muljaš po ustima. A ti ga, kao u tran-su, halapljivo gutaš i još se pomeraš gore-dole i jebiga... A ono slankasto i ljigavo... Znaš, ja sam probala da mu to uradim kad je sve otišlo do đavola, kad nije mogao da mu se digne, i kako sam to gledala samo u pornićima, valjda sam ga zubima zakačila i počeo je da urla, a ja mislila da je sve tako treba, uf!

Ne pitaj me ništa, i ovo sam jedva uspela da ti ispričam. I onda je naravno zbrisao i sad se ne zna kome je neprijatnije i gore. Je li, jesi li ti nekad to radila, u stvari znam da jesi, šta pitam – ti si normalna i imaš normalan seksualni život, nisi imala nikakve zabrane te vrste i lepo mi dođe da se odrekнем onih mojih ludih roditelja, kojima mogu da zahvalim za „ništa pre braka...“

– Ma, daj, smiri se! Srediće se to. Nije Igor prostak i primitivac. Shvata on da si htela da ga zadovoljiš, a jedan loš pokušaj ne znači ama baš ništa... Iskreno, nemam taj problem, to kod mene nije povezano sa osećanjima. Želim, pa to i uradim, ili ne želim i nikom ništa. Ne mogu nikome da nešto kao činim. Ako nisi bila sigurna da zaista želiš, nije trebalo ni da počinješ.

– Ma, jeste, u pravu si. Nego, bilo mi je glupo da samo raširim noge i čekam da me probije. E, da znaš da su ovi Ameri tu najpametniji. Čim se

žensko dete rodi, uklone mu himen i krajnike, i gotovo. Htela sam da ga zadivim, znaš?!

Znam, pomislila sam a i rekla naglas i sada, dok sam išla ka njenoj velelepnoj vili u Augusta Cesarca, setila sam se kako smo se slatko sme-jale posle njenih suza i jadikovki, kako sam je i tada utešila, slagavši, i ne trepnuvši pri tom, kako sam ja svoje frajere mazala medom, šlagom, čokoladom...

Sofija me je gledala u čudu svojim krupnim zelenim očima, nozdrve su joj podrhtavale i terala me da joj pričam sve najintimnije detalje iz svog kreveta, a ja sam čak pristala da joj pokažem i par svojih užih specijalnosti kao što su vlažni poljubac u vrat, pa sam je tako i poljubila, pa ona mene, i evo me, posle toliko godina, opet u mirovnoj misiji, koja, slutim, nije ni upola tako bezazlena, niti smešna.

– Gospođa će vas primiti u svojoj sobi, večeras neće silaziti u salon – jednoličnim glasom reče Vera, njihova kućna pomoćnica.

– Ana, mila moja Ana, ovo je kao najgora noćna mora! Ana, on se zaljubio. Rekao mi je da se zaljubio. Znaš li kakva je?! Je l' gledaš tu njenu šugavu emisiju?! Poludeo je za njom. Odlepio. Potpuno. Hoćeš nešto da popiješ?! Ja ne smem, popila sam ksanaks...

Taman kad sam htela da je pitam je l' to baš bilo neophodno, ona nastavi...

– Viđaju se već mesecima. Blajhana plavuša, mršava, kost i koža, vižljasta, špicastog nosa,

tanka usta, prava, pravcata kučka. Ima dvadeset tri godine, pristigla iz provincije na studije, koje nikada nije završila, a i šta će joj?! Našla sam mu račune iz pariskih juvelirnica, holandskih cvečara, austrijskih i švajcarskih kuća slatkiša, iz *Kartijeja*, *Bulgarija*. Sve što je kupovao meni, dobijala je i ona. Nije imao kud, nego mi je sve priznao. I, da mu je to prva žena u životu sa kojom mu je do te mere fantastično u krevetu, da bez nje više ne može da živi.

Ne bi se, kaže, razvodio, nego ipak ima i ona pravo da proživi svoj život, pored njega – razume se, a i da rodi dete, jer ga ludo voli. Pa će on da bude pošten, smestiće se u stan koji će uskoro kupiti, a i nije u redu da vodi dvostruki život i zato odmah odlazi... Malo sam konfuzna, a i usporena od leka, ali to ti je manje-više to. Slušaš li ti mene... Ana?!

– Slušam.

– I?! Šta kažeš?!

– Ne znam šta da ti kažem. Ipak je više od dvadeset godina stariji od nje i nekako mi je sve to... Ne verujem da bi tek tako otišao, a da se nije stvarno zaljubio....

– Zaljubio?! Ma, nemoj?! A što se ja nisam zaljubila?! Misliš da se meni niko ne udvara?! Znaš li koliko puta sam ti pričala za onog sa humanitarnog koncerta, pa dirigent, pa onaj sa aukcije, a tek ambasador što mi je kao lud slao cveće svakog dana...

– Znam, dala si mu svoju adresu, imala sam cveća za izvoz! Mogla sam i cvečaru da otvorim...

– Eto, vidiš. Osim bezazlenog flerta, nikad ništa, a on?! Prva koja mu je baš onako valjano legla – razvod, pa novi brak. I uopšte, on sada može sve iz početka, a ja? Čekaju me valunzi i menopauza! Sve češće imam napade panike i nekada nisam u stanju da se odvučem do kapije a da me ne uhvati nesvestica.

– A šta ti kažu lekari...?

– Ma zdrava sam kao dren! Imam uredne nalaze magnetne rezonance, srce i štitna žlezda su mi super, kolor dopleri, krvni sudovi mozga, glave. Nosila sam holter dvadeset četiri sata – pritisak bez oscilacija... Nekada ne mogu ni da hodam, Ana, veruj mi, što bih tebe lagala...

– Ne možeš ili ne želiš... Priznaj, Sofija. Priznaj makar sebi! Ako budeš bolesna i bespomoćna, imaš ideju da te ipak neće ostaviti. I tvoj um je odlučio da ti blokira telo. Nisam lekar, ali sam puno čitala o tome. I ja sam prošla kroz nešto slično, kada je mama upoznala Žileta. Marko je bio mali, a ja sam, umesto da se posvetim njemu, trčala kod nje i sređivala joj ormare, prala prozore, kuvala, a sve je to bio zapravo moj vapaj – hej, vidi kako sam dobra, vidi koliko vredim. I, naravno, ako sam tako dobra, što bi me mama ostavila...

A, ona se ipak preudala i džabe mi je bilo sve. A trebala mi je! Ne samo tada. Uvek mi je tre-

bala! Prošlo je mnogo vremena dok nisam shvatila da je tako sigurno neću zadržati. Znaš, ko god želi da ode i treba da ode. Jesi li razmišljala kako bi posle svega izgledao vaš život?! Nemoj meni da kažeš da bi mu olako oprostila. Nije ti isflekao haljinu, pa da kupi novu. Našao je drugu ženu, a to je, priznaćeš...

– Našao? Našla je ona njega. Što se nije zaljubila u svog piljara, pekara ili mesara? Što nije našla nekog iz njene Prislonice, ili kako se već zove ta selendra? Kako nije bacila oko na nekog tonca, kamermana, nego baš na mog muža, ej...?

– Pa, nije to tako, mila. Znaš koliko te volim, ali kada se te stvari dese – uvek su u igri dvoje. Spavaš li sa njim?

– Jesi li ti pri sebi?! Posle te kalaštura rumunskog tena, i od pomisli da bi mogao da mi se približi stresem se od gađenja, a ne uzbuđenja. Fuj! Ma, znaš da ja nikada nisam bila u tom smislu zainteresovana. Ne samo za njega nego uopšte!

Tek sada vidim da mi to i nije neka preporuka! Ali sam vodila računa o svemu, organizovala večere i zabave za njegove prijatelje, uvek skockana i doterana, deca takođe, vikendi i nedeljni ručkovi besprekorno aranžirani, moraš priznati da sam bila idealan cvetić, ispeglana maramica, u reveru prvoklasnih Igorovih odela. Jedino u krevetu nisam bila bogzna šta! Ali, valjda je i on mogao nečemu da me nauči!? I sada mu je odjednom, molim te, to čudovište bez ikakvog pedigrea koje ga je sludelo važnije od svega što

smo zajedno radili i gradili sve ove godine. Sećaš se sa kakvim smo prezirom na faksu gledale one seljančice s jeftinim čarapama, usana stisnutih u crtu, i koliko puta smo se samo pitale zašto deluju štokavo i masno, i kada im je oprana kosa, i kada se nešto kao i doteraju. E, takvu je našao! Njen zadah malograđanštine, pomamna i beskrupulozna trka preko leševa do cilja bili bi idealni za literaturu da nisu previše banalni. Zar ne?!

Da, pomislila sam, Sofija je oduvek prezirala svaku banalnost! Čak i sada, kada bi svaka druga žena na njenom mestu jaukala, histerisala i plakala, evo nje, udobno zavaljene u beržeru – racionalno, i poprilično mirno analizira razloge svog bračnog fijaska i to kao da je reč o nekom drugom, a ne o njoj, kojoj je očito trebalo samo par sati da se smiri i da od jutarnjeg usplahirenog poziva do večeri pomno složila sve kockice.

Ovo što je pričala više je ličilo na *in memoriam* Igoru, nego na nesreću i nekontrolisani bes ostavljene žene. Uvek sam joj se divila zbog tog aristokratskog, meni nepoznatog dara i nisam mogla da se ne setim kako sam se uz polupani stakleni inventar iznajmljenog stana, menjanja brave, vrisku i ciku, mnogo prolivenih suza i neprospavanih noći rastala od Markovog oca Damira. Njegovu čvrstu odluku da ode u Kanadu nisu mogle promeniti razbijene vaze i pepeljare niti moje jadicovke. Dok sam posmatrala Sofiju kako mirno i posvećeno ispija gutljaj po gutljaj

čaja kao da se zapravo ništa nije ni desilo, gotovo da me je bilo sramota i pomislila sam kako bi se ona na mom mestu verovatno ponudila da ga što pedantnije spakuje i lično ga odvezla na aerodrom. A ja?! Ja sam odmah pokrenula brakorazvodnu parnicu, unapred se odričući alimentacije, zajednički stečene imovine, ma... Sve mi je to bilo nevažno, njegova izdaja me je bolela toliko da sam na momente želela da ga ubijem, osakatim, da mu se avion sruši...

Kao da mi je čitala misli, Sofija izusti.

– Molim te da mi preporučiš nekog dobrog advokata. Ne dobrog, hoću najboljeg! On od mene može da se razvede, ali ja od novca – e, to već neće moći. A videćemo da li će biti i dalje zainteresovan za razvod kada mu uzmem sve!?

– Sofija, ne možeš da mu uzmeš sve! Kako si to zamislila?! Naći ću ti, naravno, sjajnog advokata, ali u najboljem slučaju sve delite napola.

– E, pa da vidiš da mogu! Njegove firme se i onako vode na moje ime. Kuća takođe. Biće dirljivo i prilično zanimljivo posmatrati kako marketinškog maga podržava njegova devojka sa sela, kada ona shvati da je verovatno njen, ali za promenu – siromašan. Možda ga i neće ostaviti odmah. Kao da ih gledam u iznajmljenom staniću, u koji ponedeljkom njeni roditelji donose pakete sa domaćom hranom. Vidi, to i nije tako loše, znaš da on voli te seljačke pršute, suvo meso i sireve nepodnošljivog mirisa... A zamisli kada je odvede kod svojih. Zamisli, molim te, gospođu

Melaniju i gospodina Borisa za istim stolom sa gospođicom Spečenom. Bojim se da će konverzacija na nemačkom i francuskom izostati. Biće to propast, ma chérie, prava pravcata propast!

– Dobro, Sofija, ako sve to ostaviš po strani, šta misliš, zašto je Igor, odani, lojalni, brižni Igor, koji je bukvalno obožavao zemlju kojom si hodala, rešio da te ovaj... zameni. Ne znam ni kako to da nazovem.

– Strast, draga, strast! Igoru je seks užasno važan i predlagao je i meni razne varijante, što voajerske, što svingerske. Stalno sam iz njegove radne sobe sklanjala porno časopise i filmove, ne znam da l' to svi muškarci rade, ili je on seksualni manijak, a ja u tom smislu zaista nisam mogla da ga pratim. Znaš ono, par klasičnih poza, samo što se nismo kresali na vi, a kada on potpuno poludi i počne da me steže kao neka životinja, ja se izmaknem i pobeegnem u kupatilo. Njegova seksualnost je animalna, a ja... Jednostavno, nisam taj tip. Nekoliko puta mi se dešavalo da osetim kako mi se telom razliva toplina i bude mi prijatno, a onda u strahu da ću i ja početi isto tako da dišem, vrištim i da neću znati ko sam, gde sam i šta sam, u deliću sekunde se osvestim i počnem da izmišljam kako me boli stomak, glava, počnem nešto da lažem. Žulja me jastuk koji mi je postavio ispod dupeta, ma... nisam sama sa sobom, znam. Ali, to je bilo jače od mene!

– Ti nikada nisi doživela orgazam, zar ne? Jesi li pokušala da ga sama sebi priuštiš?!

– Kako to misliš? Vibrator, japanske kuglice i to?!... Ma, ne... Gde me nađe, baš sam ti ja tip za takve hepeninge...

– Slušaj me sada dobro! I te tvoje nesvestice, migrene i slabost potiču od viška energije. Zapravo, ti svoju seksualnu energiju kanališeš u sređivanje kuće, bašte, odeće, u kupovinu naki-ta, garderobe, brigu o deci. A seks ti je isto što i potreba za vodom, hranom, snom... Jesam li te sto puta molila da nađeš seksualnog terapeuta?! Ta ideja o propasti tvojeg ega ako sa vlastitim mužem doživiš vrhunac bolesna je, shvataš li?! Bolesna, i moraš da je promeniš...

– A šta ti radiš kad nemaš frajera?! Pa koliko znam, ne spavaš sa kim stigneš da bi izbacila energiju...

– Grešiš. Prvo, nemam osećaj krivice, mada imam jedan drugi problem, ali posle ćemo o tome. A zamisli, molim te, kad sam bila prošle godine na službenom putu u Londonu, toliko mi došlo da se kresnem sa nekim da sam obukla potpuno providnu majicu, istuširala se hladnom vodom pre toga i nadrkala bradavice pa tako napaljena izletela na ulicu. Bukvalno da nekog pokupim...

– I? Šta je bilo onda?

– Ma, ušla u neki pab i tip mi platio piće. Mislio da sam kurva, završili smo kod njega u stanu. Ne znam kako je njemu bilo, ali je meni bilo super. Najbolje je bilo kad je hteo da mi

plati. Ja mu rekla da može, al' – da se kresnemo bar još jednom...

– Auuuu... I o čemu si razmišljala kad ste se tucali...?

– O, hvala bogu, da ta reč izađe iz tvojih usta! Ni o čemu. Šta imaš da razmišljaš, molim te, kad se tucaš?! Baciš mozak na otavu i uživaš. A ovako, kad sam u Beogradu, često okrenem jednog iz agencije. Čisto da me ne boli glava! Dođe, odradi to što ima da odradi, naravno kad je Marko van kuće, ili odem ja kod njega, svejedno.

– Ana, a je l' te nekada i oralno zadovoljio!?

– Umreću od smeha, nismo na seminaru seksologa. Možeš da me pitaš sve, bez biranih naučnih izraza. Naravno da me, što bi ti rekla, zadovolji oralno. I analno, i kako god hoćeš. I ja njega. Ponekad, doduše, ako mi baš dođe...

– Jao, pa ova je verovatno Igora tako i zavela. Ona mu sigurno radi sve što meni na pamet ne pada i samo da ti kažem... Jednom sam se vratila iz Švajcarske sa decom i našla tampon na ivici bazena, a ja ne koristim tampone zbog toksičnog šoka koji mogu da izazovu, a gospođa Vera je izgubila ciklus još kad je umro drug Tito. Što znači, da su Igor i ta... uf... beštija bahanalisali u mom bazenu, ili pored njega, dok sam ja jurila rasad za kiparise i petunije. E, pa nek ide sve do đavola... Nego, da ti kažem, rešila sam da te poslušam za Luku i Anju. Sutra će najnormalnije ići u školu, u pravu si. A nas dve bi mogle negde na ručak, ako ti odgovara. Verovatno si umorna,

pozvaću šofera da te odveze kući, ali hajde da pričamo još malo, molim te...

Znaš, uvek sam mislila da sve u životu ima svoju cenu i da niko, pa ni ja, ne može da ima sve. Ali, što duže razgovaramo, shvatam negde da je cena koju sam platila za svoj normalan život, onako sve po protokolu, i kako se od mene očekivalo – previsoka. I veruj mi da bih ovo sve lakše podnela da je Igor našao neku ženu naših godina, a ne balavicu koja može ćerka da mu bude. Misliš li da njih više privlači ideja o drugoj mladosti, kada zađu u malo ozbiljnije godine, ili zaista razmišljaju hm... polnim organom, pa ih on i vodi i u taj novi život koji deluje obećavajuće, znaš ono... klecanje kolena, adrenalin skače, mlada jedra koža i uz sve to zabranjeno voće? Neko im se opet divi, priča im o ljubavi, uh.... Čudno, je l'?! Kao da zatvore jedan krug i završe jednu priču, zaklope staru, već pročitano knjigu i ne vraćaju joj se više.

– Preteruješ, Sofija. Sama znaš da izgledaš fantastično i da je to poređenje smešno. Ti si sve osim otrcane stare knjige. Nisi mu pružila priliku ni da te otvori, a kamoli pročita. I odakle tebi uopšte to sa klecanjem kolena, adrenalinom i drhtavicom slatkog iščekivanja?! Osećala si to nekada prema Igoru, je l' da?!

– Nisam. Njega sam uvek volela nekako drugačije... Ne znam. Bilo mi je lepo i prijatno sa njim, roditelji su nam se družili, pa znaš kako je sve to bilo Osećala sam bliskost i mir sa njim,

i naravno – sigurnost. Pa ja ne bih noćas smela da prespavam ovde bez gospođe Vere, a još su tu i deca... Nego, nema smisla da te više zadržavam, prošla je ponoć, a ti sutra moraš da radiš. Dolazim po tebe oko pola tri i idemo na ručak. I ne brini, neću te terati da jedeš moje semenke i travke. Bar ne sutra.